

Opgaven udleveres til følgende EKA'er: EKA 421152E002 og 4210720001		Hovedområde: BSS /Jura	
Prøvens navn: Civilproces			
Opgavetype: Alm. opgave			
Antal sider i opgavesættet (inkl. forsiden):			
Eksamensdato: 19. maj 2016		Fra kl. 9.00	Til kl. 13.00
Eksamenslokale:			
Tilladte hjælpemidler: Alle - herunder batteridrevet pc som opslagsværk og internetadgang			
Materiale, der udleveres til eksaminanden: Intet ud over opgaveteksten			

Karakteropslag dato:

senest 30.06.2015

Opgave 1

Anders Andersen, der var jurastuderende, boede med sin kæreste i Herning. De ville gerne have nye havemøbler til deres terrasse. I en weekend kørte de derfor rundt og så på havemøbler hos diverse forretninger. I forretningen LækreMøbler ApS' afdeling i Viborg fandt de et eksklusivt loungesæt, som faldt i deres smag. Det samlede sæt kostede 40.000 kroner. Da Anders håbede, at han kunne finde det billigere på nettet, forlod de forretningen uden at købe sættet. Om aftenen surfede Anders på nettet og fandt ud af, at LækreMøbler ligeledes solgte møbler på nettet. De reklamerede endda med, at der netop denne weekend var 30 % rabat. Anders forsøgte derfor at bestille sættet, men han måtte opgive, da netshoppen ikke virkede. I stedet skrev Anders en mail til kontakadressen på nettet og klagede over den manglende mulighed for at bestille.

Om mandagen kørte Anders efter sin undervisning ud til forretningens hovedsæde i Aarhus i håb om at løse sagen. Han talte med salgschefen, der beklagede den manglende mulighed for at bestille varen. Da weekenden nu var forbi, kunne han ikke give rabat, idet forretningens amerikanske moderselskab havde en meget streng politik på dette punkt. Han kunne dog tilbyde Anders en gratis parasol som en slags kompensation. Anders var ikke tilfreds med dette, men ville dog meget gerne have loungesættet. Han accepterede derfor forslaget, men meddelte samtidig, at han forbeholdt sig retten til at kræve rabatten. Herefter aftalte han med salgschefen, at den samlede leverance kunne afhentes i forretningen i Viborg. Anders afhentede som aftalt sættet samme aften og betalte ved afhentningen de 40.000 kroner.

Efter at have overvejet sagen nogle dage besluttede Anders sig for, at han ville kræve rabatten. Han skrev derfor til LækreMøbler, der afviste kravet. Virksomheden gjorde i forbindelse med afvisningen Anders opmærksom på, at en eventuel sag skulle anlægges ved Retten i Aarhus i henhold til leveringsbetingelserne, der var optrykt på bagsiden af fakturaen og udleveret til Anders ved afhentningen af varerne.

Anders udtog herefter stævning ved Retten i Aarhus med påstand om, at han skulle tilkendes 12.000 kroner svarende til en rabat på 30 %. Han gjorde til støtte herfor gældende, at han havde krav på den rabat, han burde have opnået på nettet, og at han netop havde taget forbehold herfor ved aftalen med salgschefen. I et rettidigt indleveret svarskrift påstod LækreMøbler frifindelse under henvisning til, at rabatten kun gjaldt i weekenden.

Anders havde straks taget loungesættet i brug og efter kort tid konstaterede han, at hynderne sugede vand og blev misfarvede til trods for, at de ifølge brugsanvisningen kunne tåle at være ude i regnvejr. Anders nedlagde derfor en yderligere påstand under sagen om, at LækreMøbler skulle anerkende, at hynderne var mangelfulde og skulle ombyttes med et tilsvarende sæt hynder uden mangler. Disse hynder kostede ifølge LækreMøbblers hjemmeside 4.000 kroner.

Også overfor denne påstand påstod LækreMøbler frifindelse. LækreMøbler gjorde blandt andet gældende, at hynderne opfyldte det forventelige, og at de i øvrigt blot videresolgte hynderne. Hvis der var mangler, måtte ansvaret derfor påhvile den europæiske importør, GF GmbH, der havde hjemting i Hamborg. LækreMøbler ønskede derfor at medinddrage GF GmbH med påstand om, at de skulle friholde LækreMøbler for et eventuelt krav på grund af mangler ved hynderne. Anders protesterede over inddragelsen, idet det ville komplicere sagen, men Retten i Aarhus afsagde kendelse om, at GF GmbH kunne inddrages.

GF GmbH mente ikke, at et eventuelt ansvar kunne påhvile dem. De importerede blot hynderne fra Kina, og efter deres opfattelse måtte et eventuelt ansvar påhvile producenten, det kinesiske selskab ITT. Da GF GmbH forudså, at en eventuel fejl ville vedrøre hele det importerede parti, ønskede de under sagen at nedlægge påstand om, at ITT skulle anerkende, at hele partiet på 10.000 hyndesæt var mangelfuldt, og at GF GmbH var berettiget til at hæve aftalen vedrørende hele partiet. Samtidig meddelte GF GmbH ITT, at de ikke ville betale for leverancen, der var sket på kredit. ITT protesterede via deres danske advokat over udsigten til at blive inddraget i sagen.

Anders havde hørt et rygte om, at LækreMøbler havde fået en sagkyndig til at vurdere, om der forelå mangler ved hynderne. Han opfordrede derfor LækreMøbler til at fremlægge en sådan vurdering, hvis den fandtes. LækreMøbler nægtede at oplyse, om de havde fået lavet en sådan undersøgelse. Anders bad herefter Retten i Aarhus om at pålægge LækreMøbler at oplyse, om en sådan vurdering fandtes og i bekræftende fald pålægge LækreMøbler at fremlægge vurderingen.

Spørgsmål:

- 1. Kunne Anders have udtaget stævning andre steder end ved Retten i Aarhus?**
- 2. Var det korrekt af Retten i Aarhus at tillade ad citationen af GF GmbH i sagen?**
- 3. Kan GF GmbH ad citere ITT i sagen?**
- 4. Bør Retten i Aarhus pålægge LækreMøbler at oplyse om en eventuel rapport og give pålæg om at fremlægge den?**

Opgave 2

Hansen havde en datter, som var dygtig til at ride, og han havde derfor i et stykke tid ledt efter den helt rigtige hest til hende. Den fandt han i foråret 2015 hos selskabet Fasttrack A/S. Det var hesten Glory, der skulle anvendes til dressur. Han fik selskabet Vet ApS til at foretage den lægelige undersøgelse, og selskabets dyrlæge, Sørensen, erklærede, at hestens sundhedstilstand var tilfredsstillende, og at den kunne anvendes til dressur. Hansen købte herefter hesten for 450.000 kroner, som han betalte med det samme.

Ca. fire måneder efter opstod der nogle problemer med hesten, og Hansen fik nu en anden dyrlæge til at undersøge den. Der blev foretaget en MRI-scanning, der viste en cyste på det ene ben. Den kunne derfor ikke anvendes til dressur, og en forhandler vurderede, at den var ca. 20.000 kroner værd.

Selskabet Fasttrack var efterfølgende blevet erklæret konkurs, så efter en længere korrespondance med Vet anlagde Hansens advokat sag mod dette selskab den 30. juli 2015. Hansen nedlagde påstand om betaling af 430.000 kroner, idet han gjorde gældende, at Sørensen burde have opdaget cysten i forbindelse med undersøgelsen, og at Vet derfor havde handlet erstatningspådragende. Hansen tog forbehold for at forhøje påstanden, ”såfremt der opstod udgifter i forbindelse med købet.”

Selskabet Vet havde i en længere periode kørt med underskud, så det havde ikke råd til at antage en advokat. Selskabets ejer og direktør, Jensen, fremsendte derfor selv et svarskift til retten med påstand om frifindelse, idet han bl.a. gjorde gældende, at cysten havde været mindre på tidspunktet for overdragelsen, og at Sørensen derfor ikke burde have opdaget den. Jensen mente i øvrigt ikke, at retssagen kunne være selskabets problem, idet han havde indgået en særlig aftale med Sørensen om honoraret for undersøgelsen. Sørensen skulle have betalingen for arbejdet, 20.000 kroner, uden moms, og han kunne så beholde pengene mod at gå 20.000 kroner ned i løn den måned. Jensen kaldte derfor Sørensen ind på sit kontor og bad ham om at udarbejde en skriftlig erklæring om bl.a. denne aftale. Det ville Sørensen ikke, men da Jensen under en ophedet diskussion begyndte at true med firing, udarbejdede Sørensen en to siders lang redegørelse for forløbet omkring undersøgelsen, og han beskrev bl.a. den særlige aftale, herunder at Hansen ikke skulle betale moms.

Da retten havde modtaget svarskriftet, indkaldte den til et forberedende møde efter retsplejelovens § 353. Retten skrev følgende i indkaldelsen, der blev sendt med brev til Hansens advokat og til Vets adresse:

”Der afholdes retsmøde efter retsplejelovens § 353 med henblik på at drøfte parternes stillingtagen til sagens faktiske og retlige omstændigheder samt tilrettelægge sagens videre forløb. Retsmødet afholdes som et telefonmøde den 16. september 2015 kl. 14.00. Retten kan anse en part som udeblevet fra retsmødet og tillægge udeblivelsen retsvirkninger, såfremt der ikke ringes op.”

Vet ringede ikke op, så retten afsagde den 16. september 2015 kl. 14.10 udeblivelsesdom over Vet. Dommen blev efterfølgende sendt til Vet, men Jensen var på det tidspunkt gået ned med stress, så den blev blot lagt på hans bord. Han kom først tilbage på arbejde to måneder efter, og han begærede den 19. november 2015 sagen genoptaget, idet han gjorde gældende, at Vet aldrig havde modtaget brevet med indkaldelse til det forberedende retsmøde efter retsplejelovens § 353, og at det skyldtes sygdom, at selskabet ikke havde begæret genoptagelse tidligere.

Retten afviste ved kendelse at genoptage sagen, men den opdagede i den forbindelse, at den i udeblivelsesdommen ved en fejl havde tilkendt Vet 15.000 kroner i sagsomkostninger. Den benyttede derfor lejligheden til at berigtige dette efter retsplejelovens § 221, så det blev Vet, der skulle betale 15.000 kroner i sagsomkostninger til Hansen.

Vet kærede rettidigt begge afgørelser til landsretten, der indledningsvis fastslog, at den trods kærebegrænsningen i retsplejelovens § 221, stk. 3, kunne tage stilling til spørgsmålet, om retten overhovedet havde haft hjemmel til at berigtige dommen, men den afviste i øvrigt kæremålet både i forhold til spørgsmålet om genoptagelse og spørgsmålet om dommens berigtigelse, idet der ikke forelå tilladelse til at kære fra Procesbevillingsnævnet.

Hansen havde den 5. oktober 2015 modtaget en regning fra Stable A/S på 21.500 kroner for udgifter til opstaldning og mad for Glory i perioden fra 1. juli 2015 til 1. september 2015, hvor Hansen havde fået den solgt. Han anlagde derfor den 4. december 2015 endnu en sag mod Vet med påstand om 21.500 kroner, idet han gjorde gældende, at Sørensen burde have opdaget cysten i forbindelse med undersøgelsen, og at Vet derfor havde handlet erstatningspådragende. Vet fremsendte rettidigt svarskrift med påstand om principalt afvisning, subsidiært frifindelse, og selskabet fremlagde den erklæring, som Sørensen tidligere havde udarbejdet.

Spørgsmål:

1. Burde retten have afsagt udeblivelsesdom?

2. Krævede kære Procesbevillingsnævnets tilladelse?

3. Bør retten give Vet tilladelse til at fremlægge Sørensens erklæring, såfremt Hansen protesterer mod fremlæggelsen?

4. Bør retten afvise sagen?